

2625

2626

2627

2628

2629

2630

2631

84

B-85

1153

24	396
8-95	40
	Primer 12th
	4th floor
201	2010/11

2011

ՀԱՐ ՇԱՐԲ ԶԱՐԴԱՐԵԱՆ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆՆԵՐՈՒ ԹԻՒ 9

891.99

“ՊԱՇՏՈՆՍ ԽՌՄՐԱԼ Է”

ԿԱՏԱԿԵՐԳՈՒԹԻՒՆ

ՄԷԿ ԱՐԱՐ

ՎԵՐԶԱՒԱՔԵՅ

Բ. ԺԱՏՈՒՆԻ

Կ. ՊՈԼԻՍ

ՏՊԱԳՐ. Յ. ԱՍԱՏՈՒՐԵԱՆ ՈՐԴԻՔ

1920

"GILICIA" BOOK STORE
57 La Belle Ave., N. P.
DETROIT, MICH.

ՏԵՍԻՆ Ա.

Ժ Ի Ի Լ

Ժիւղ. — Ո՛հ, այս ի՞նչ երջանկութիւն է: Հինգ տարիէ ի վեր չեմ տեսել Մառկոնիթը, և ահա այս երեկոյ նամակ մը ստացայ իրմէ: Տեսէք թէ ինչ է գրել իմ պաշտելին: (Կը կարդայ) «Սիրելի Ժիւղ, Այս երեկոյ ժամը 10ին եղիր Օպերայ-յում, և ինձ սպասիր թիւ 4 օթեակում: «Մարկոնիթ» Դեռ ժամը 9ն է: Երեւակայեցէք թէ մէկ ժամէն պիտի տեսնեմ իմ սիրելին: Բայց ինչպէս դուրս ելլելու է հոսկէ: Իմ կինը շատ ու շատ նախանձոտն է, և ամէն երեկոյ պառկելուց յետոյ գալիս է և նայում թէ մի գուցէ թռած լինի՞մ իմ վանդակէն: Բայց անհրաժեշտ է երթալ, անպատճառ գնալու եմ: Պէտք է մի միջոց խորհիլ: (Կը խորհի), Էվրէկա՛, գտայ: Այո, շատ լաւ միջոց է: Հիմա կը գտնեմ մի աննե-րելի յանցանք, մի պատրուակ և կը դժուրեմ իմ կնոջ հետ, այնպէս որ մէկ մ'ալ չի համարձակուիր գալ իմ սենեակը: Փորձենք: (Աւրջակելով անկողինը կ'սկսի պոռալ): Ինչ խայտառակութիւն է այս, ժամը 9ն է և տակաւին իմ անկո-ղինը չէ շխտկած, սա տո՛ւն է թէ դժոխք: Ո՛չ, ո՛չ, կարելի չէ համբերել, պէտք է աւելի խիստ լինիլ:

ՏԵՍԻՆ Բ.

ՆՈՅՆ, ՔԼԷՌ ԵՒ ԿԱՍԹՕՆ

Քլեռ. — (Մտնելով) Ի՞նչ է պատահեր սիրելիս, ի՞նչ ես դարձեալ բոբբոքել:

Ժիւղ. — (Բարկաւրեալով) Սա է պատահել որ միշտ նոյն անկարգութիւնը տիրել է այս տան մէջ: Ո՛ւր է զնացել Կասթօն, այս ժամուս դեռ անկողինը չէ շխտկած: Ուղղում

Ա Ն Ձ Ի Ն Ք

ԺԻԻԼ Հարիւրապետ
ՔԼԷՌ Կինը
ԼԻՆԴՈՐ Զինուոր
ԿԱՍԹՕՆ Ծառայ

A. DEVEJIAN LIBRARY
NEW YORK
Ա. ՏԵՎԵՋԻԱՆԻ ԳՐԱՏՈՒՆ

399

40

9

Ժիր. — Է՛ր ի՞նչ է եղել զնդապետը :

Լին. — Գնդապետը զիս ուղարկեց կապիտան :

Ժիր. — Ո՞ւր է ուղարկել, պիտի ասե՞ս թէ ոչ :

Լին. — Կ'ասեմ, կ'ասեմ, կապիտան, բայց մի աճապարէք որ չի մոռանամ : Գնդապետը զիս ուղարկեց : Ո՞ւր : Ձեզ մօտ : Այո՛ կապիտան զնդապետը զիս ուղարկեց ձեզ մօտ այս նամակը յանձնելու :

Ժիր. — Ինչո՞ւ չես տար երկու ժամէ նամակը անմի՛տ :

Լին. — Կամաց կամաց կապիտան :

Ժիր. — Ուրիշ ի՞նչ կայ Լինդոր զօրանոցում :

Լին. — Առանձին ոչինչ կապիտան :

Ժիր. — Զինուորները բոլորն ալ զօրանոցո՞ւմ են :

Լին. — Ոչ կապիտան :

Ժիր. — Հապա ասա տեսնեմ ո՞վ է մնացել դուրսը այս ժամուս :

Լին. — Մի բարկանաք կապիտան, ես իմ կամքով չէ որ մնացել եմ դուրսը, զնդապետն է ուղարկել :

Ժիր. — Այդ զիտեմ տխմար : Քեռէ՛ զատ բոլորն ալ զօրանոցո՞ւմ են :

Լին. — Այո՛ կապիտան, բոլորն ալ, բացի Բուռլօնից :

Ժիր. — Ասա տեսնեմ, ուր է գնացել Բուռլօնը :

Լին. — Բուռլօնը կապիտան, այնքան շատ, այնքան շատ էր հարբել որ թաւալում էր խողի նման կապիտան : Իսկ տասնապետը նրան բանտարկեց կապիտան :

Ժիր. — Շատ լաւ է արել : Իսկ դու Լինդոր, դու չե՞ս խմում :

Լին. — Ես կապիտան ես խմում եմ կապիտան, բայց միայն ջուր եմ խմում կապիտան :

Ժիր. — (Մեկուսի) Իրաւ որ շատ զուարճալի մարդ է, և ի՞նչ տխմար :

Լին. — Այո կապիտան :

Ժիր. — Բայց ժամանակը անցնում է և պէտք է երթալ : Ո՛հ, ինչ լաւ գաղափար մը յղացայ : Օ՛հ, հիանալի : Արի սըւոր իմ գիշերնոցս և գտակս հագցնեմ թող պառկի իմ անկողնում : Տիկինն ալ եթէ գայ, պիտի կարծէ թէ քնացել եմ, և պիտի մեկնի : Ճիշդ ալ յարմար է աւանակը :

Լին. — Լաւ, ես գնա՞մ կապիտան :

Ժիր. — Սպասի՛ր Լինդոր : Մօտ եկու տեսնեմ :

Լին. — Հրամայեցէք կապիտան :

Ժիր. — Ասա տեսնեմ Լինդոր, դու կարո՞ղ ես խոմբացնել :

Լին. — Խոմբացնե՞լ : Ինչպէս թէ խոմբացնել կապիտան :

Ժիր. — Հապա պարզապէս խոմբացնել :

Լին. — Լաւ, ասե՛նք թէ խոմբացրի, յետոյ :

Ժիր. — Խոմբացրու տեսնեմ :

Լին. — Ո՛չ կապիտան, չեմ կարող ձեր ներկայութեանը խոմբացնել : Սմօթ է :

Ժիր. — Բայց ժոյթ չէ, ես քեզ հրամայում եմ խոմբացրու :

Լին. — Կապիտան, եթէ ուզում էք երթամ Բուռլօնը ուղարկեմ : Նա երբ հարբած է լինում, ճիշդ որ խողի նման է խոմբացնում :

Ժիր. — Ինձ Բուռլօնը չէ հարկաւոր, դու խոմբացրու ապա թէ ոչ քեզ կը բանտարկեմ : Հասկանո՞ւմ ես :

Լին. — Ոչ, ոչ կապիտան կը խոմբացնեմ :

Ժիր. — Ուրեմն սկսիր :

Լին. — Խա, խա, խա :

Ժիր. — Օ՛հ, օ՛հ, հիանալի, հիանալի : Լաւ հիմա գնա պառկիր :

Լին. — Գլխուս վրայ կապիտան : (Գեպի դուռը կ'երթայ)

Ժիր. — Ո՞ւր ես գնում Լինդոր :

Լին. — Զօրանոց կապիտան :

Ժիր. — Ի՞նչ ընելու :

Լին. — Պառկելու կապիտան : Կապիտանը հրամայեց որ գնամ պառկիմ կապիտան :

Ժիր. — Բայց ո՛չ, ապուշ, պէտք է հոս պառկես :

Լին. — Այդ ինչպէս կապիտան :

Ժիր. — Այո, պէտք է հոս պառկես, իմ անկողնում :

Լին. — Ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ, կապիտան, մի պնդէք, ես չեմ կարող անել այդ բանը : Նրբէ՛ք :

Ժիր. — Ձէ՞ որ ես հրամայում եմ քեզ Լինդոր :

Լին.— Ոչ, ոչ, կապիտան, դուք է մի ուրիշ զինուոր համարձակուի, բայց ես չեմ կարող ձեզ հետ մէկ վերամակի տակ պառկել:

Ժիւլ.— Բայց ո՛չ, տխմար, ես չպիտի պառկիմ, միայն դու պիտի պառկիս իմ անկողնում և խամբացնես:

Լին.— Իսկ դուք կապիտան:

Ժիւլ.— Ես գնում եմ զօրանոց: Գնդապետը ինձ է կանչել:

Լին.— Այո ժամուս կապիտան:

Ժիւլ.— Այո՛:

Լին.— Գնդապետը քնած է կապիտան:

Ժիւլ.— Այդ քեզ չէ հարկաւոր, կատարիր ինչ որ քեզ հրամայում եմ: Շո՛ւտ հոնուիր. ապա թէ ոչ քեզ կը բանտարկեմ:

Լին.— Կամենաք բանտարկեցէք կապիտան, կամենաք կախաղան հանեցէք: Ես չեմ աներ այդ: Անվայել է մի զինուորի իւր կապիտանի ներկայութեանը հանուել:

Ժիւլ.— Լաւ մի հանուիր, միայն դտակս գլուխդ գիր և պառկէ: Բայց լաւ մտիկ ըրէ ինչ որ պիտի ըսեմ: Վերմակը քաշիր գլխուդ և խամբացրու:

Լին.— Կապիտան, քնեմ այնպէս խամբացնեմ թէ արթուն խամբացնեմ:

Ժիւլ.— Ապուշ, ինչպէս ուզում ես այնպէս խամբացրու միայն թէ խամբացրու հասկացա՞ր Լինդոր:

Լին.— Այո՛, կապիտան, միայն թէ խամբացնեմ: (Կը պառկի եւ կը խռկայ)

Ժիւլ.— Դեռ հիմա չէ, երբ ես մեկնիմ: Երբոր ծառան կամ ուրիշ մէկը ներս մտնէ, բնաւ չես խօսիր և կը խամբացնես հասկացա՞ր:

Լին.— Այո՛, կապիտան: Իսկ եթէ տիկինը գայ կապիտան, դա՞րձեալ խամբացնեմ:

Ժիւլ.— Բայց հարկաւ: Մասնաւորաբար եթէ տիկինը գայ պէտք է խամբացնես: Եւ վայ քեզի եթէ բառ մը փախցնես բերնէդ, քեզ կ'սպաննեմ:

Լին.— Հասկացայ կապիտան, հասկացայ, զիս կ'սպաննէք: Ահա կը խամբամ, խը՛ռ, խը՛ռ...

Ժիւլ.— (Մեկուսի) Լաւ պիտի կատարի իւր դերը այս ապուշը: Ես երթամ, յամանակն է արդէն և Մարկոսիթ ինձ է սպասում Օպերայում: (Մեկնի)

Լին.— Այս ինչ փորձանքն ընկայ Տէր Աստուած, եթէ յանկարծ քունս տանի և չի խամբացնեմ, կապիտանը զիս սպաննել կուտայ: Ով Սուրբ Բեռնարդոս, դուն զիս մի քնացնեիր: Բայց կարծեմ մէկն է գալիս, խամբացնեմ, խը՛ռ, խը՛ռ...

Տ Ե Ս Ի Լ Դ.

Ն Ո Յ Ն Ե Ի Կ Ա Ս Յ Օ Ն

Կաւ.— (Մտնելով ձեռքով սրուակ եւ քաժակ).— Տէր իմ, ահա լիմօնառդ և բաժակը: Հոս կը դնեմ: (Մեկուսի) Կ'եւ, բեւի քներ է, խեղճը այնքան բարկացաւ որ քունը տարել է: (Բարձր) Ես կը մեկնիմ պարոն, եթէ բանի մը պէտք ունենաք, զանգը սեղանին վրայ է: (Մեկնի)

Լին.— (Նշնելով) Ի՜նչ լիմօնա՜դ, այդ ի՜նչ հրաշալի բան. արդեօք մէկ մը խմե՞մ կ'ըսէք: Բայց ոչ, ոչ, ինչուս պէտք: Ախ, ինչքան ալ ծարաւ եմ: Հոգս, ինչ կ'ուզէ թող լինի, ես պիտի խմեմ, թող քանի մը վայրկեանի համար ալ ես կապիտան լինեմ: (Կը խախ) Օ՛խ, սիրտս հովացաւ: Եկ մէկ էլ խմեմ: (Կը խախ): Այս ալ վերջը: Ծիչդ որ աւանակ պատերազմին դաշտը, կրակի առջեւ դուն գնա, իսկ այս տեսակ հրաշալի հեղուկները կապիտանները խմեն: Բայց կարծեմ ձայն կայ, խը՛ռ, խը՛ռ...

Տ Ե Ս Ի Լ Ե.

Ն Ո Յ Ն Ե Ի Ք Լ Է Ռ

Քլեռ.— (Մտնելով նրագով).— Կ'երեւի քներ է, իմ խեղճ Ժիւլս, որքա՛ն բարի է: Ժիւլ, սիրելի Ժիւլ, արի հաշտուենք, ես չեմ կարող քեզ պէս ամուսնի հետ երկար գժտուած մնալ: (Կը հաւերարեմ) Աղաչում եմ, արի՛, հաշտուենք: Պարապ տեղը քնած մի ձեւացնել, Ժիւլ, չես կարող զիս խաբել: Զարթի՛ր,

զարթի՛ր: Չե՞ս զարթնում հա՛, վեր կա՛ց, ապա թէ ոչ անկողինը կ'այրեմ:

Լիև.— (Սարսափած վեր ցատկերով).— Աստուծոյ սիրոյն, մի այրեր տիկին, կը վեր կենամ: Խո, խո, խո:

Քշեռ.— Ո՛հ, Աստուած իմ օգնութի՛ւն, այս ո՞վ է: Գող կայ. գող:

Լիև.— Ոչ տիկին, ես գող չեմ, խո, խո, խո:

Քշեռ.— Բայց ո՞վ ես դուն, ինչո՞ւ եկար հոս, ասա՛, խօսէ:

Լիև.— Չեմ կարող խօսել տիկին, արգիլուած է, խո, խո:

Քշեռ.— Դուրս ասկէ ասիրատ, դուրս շուտ:

Լիև.— Սպասիր տիկին, խո, խո: Անկարելի է տիկին, խո, խո:

Քշեռ.— Դուրս շուտով դուրս, ապա թէ ոչ կը պոռամ:

Լիև.— Մի պոռար տիկին կ'երթամ, բայց թէ ո՞ւրտեղից, դուռը գոց է:

Քշեռ.— Աճապարէ, դուրս թռիր ապա թէ ոչ քեզ կը սպաննեմ: (Գրեհ եւայլն վրան կը նետէ)

Լիև.— Դուրս թռիմ, դուրս թռիմ, բայց ո՞ւսկից թռիմ, թէ որ մէջքս կոտրեմ:

Քշեռ.— Պատուհանից, դո՛ւրս:

Լիև.— Բայց թէ ո՞ւր դուրս կգամ այս պատուհանից:

Քշեռ.— Փողոցը:

Լիև.— Իսկ այն տեղի՞ց:

Քշեռ.— Ջահաննամը:

Լիև.— Մտիկ ըրէ տիկին: Ես հոս պառկած էի և ի կարգին խմբացնում: Եթէ ո և է բան պատահի պատասխանատուն դուք էք:

Քշեռ.— Դուրս եմ ասում, դուրս, ապա թէ ոչ....:

Լիև.— Գնում եմ, գնում եմ տիկին: (Կերթայ դուռի պատուհանը, վայրկեան ընկնում է և կ'անհետանայ: Դուռն շուրջի հաջոցներ, դարձեալ կ'երևի): Տիկին այն երկու գազանները կը թողուն որ երթամ, զիս պիտի բռնեն: Ո՛չ, ոչ, ինչ ուզում ես ասա, ես ինձ տրուած հրամանը պիտի գործադրեմ: Ես պէտք է պառկիմ և խմբացնեմ խո խո: (Կը պառկի)

Քշեռ.— Այս ի՞նչ փորձանք է Տէր Աստուած, անշնորհք ամուսինս տեսէք թէ ինչպիսի մէկը թողեր է իւր տեղ: Բայց ո՞վ ես դուն, ինչո՞ւ եկար հոս, ո՞ւրկէ եկար: Ի՞նչ կը նշանակէ այս: Ո՛հ, հիմա կը հասկնամ: Դուն այն պարոնն ես, որ երկար ատենէ ի վեր կ'ուզէ զիս մոլորեցնել: Բայց պէտք է գիտնաք որ անամօթ պարոն, ձեր գործած արարքը ոճիրէ մը աւելի ծանր է, և ես ձեզ պիտի խայտառակեմ հրապարակաւ:

Լիև.— Անամօթ, պարո՛ն, ե՞ս: Շիտակը չեմ հասկանում: Խո, խո:

Քշեռ.— Բայց ո՞վ ես դուն եթէ պարոնը չես: Ի՞նչ ես անում այստեղ:

Լիև.— Չէք տեսներ խմբացնում եմ: Խո, խո:

Քշեռ.— Ինչո՞ւ, ո՞վ է հրամայել քեզ:

Լիև.— Տիկին խնդրեմ, մի բարկանաք, ես չեմ կարող խօսել, վերջը կը գնդակահարէ զիս:

Քշեռ.— Ո՞վ, ինչո՞ւ համար:

Լիև.— Արգիլուած է ասում եմ տիկին: Կապիտանը արգիլեց, ասաց որ զիս սպաննել կուտայ եթէ չի խմբամ: Բայց չեմ կարող ասել, չեմ կարող: Խո, խո:

Քշեռ.— Ուրեմն ժիւլը պատուիրեց քեզ խմբացնել հա՞:

Լիև.— Այո՛ տիկին: Կապիտանը ասաց որ հոս պառկիմ, և ով որ գայ չգայ խմբացնեմ, և եթէ տիկինը գայ, աւելի խմբացնեմ: Բայց մի ասէք իրեն, վերջը զիս կ'սպաննի: Խո, խո:

Քշեռ.— Այդպէ՞ս ըսաւ: Իսկ ինքը ուր գնաց գիտե՞ս:

Լիև.— Ասաց որ զօրանոց էր գնում, բայց կարծեմ ասաւ է:

Քշեռ.— Բայց դու ո՞ւրկէ եկար, և ո՞վ ես:

Լիև.— Ե՞ս տիկին, ես ես եմ:

Քշեռ.— (Մեկուսի) Ի՞րաւ որ տխմար է: (Բարձր) Դու ո՞վ ես, անուշիկ ի՞նչ է:

Լիև.— Ե՞ս տիկին, ես Լինդորն եմ:

Քշեռ.— Լինդորը ո՞վ է:

Լիև.— Լինդորը Կրդ գունդի ղինուորն է:

Բլեռ. — Դու զինուոր ես: Այս ինչ անհասկալի առեղծուած է Տէր Աստուած: Հապա ժիւլը ո՛ւր է գնացել այս ատեն: (Սեղանին վրայ նստակիւ նշնարեղով կ'առնէ եւ կը կարգայ). «Միտելի ժիւլս, Այս երեկոյ ժամը 10ին եղբի Օպերայում, և ինձ սպասիր թիւ 4 օթեակում: «Մարկոսիթ»:

Ո՛հ, դաւաճան, հիմա կը հասկանամ նիւթած դաւդ: Ո՛հ, Աստուած իմ, գէշ եմ զգում ինձ:

Լիւն. — Մի՛ վախենաք տիկին, ես հոս եմ: Առ մի քիչ լիմօնադ խմիր կը լաւանաս: Չե՞ս ուզում, աւելի լաւ, ես կը խմեմ: Քո կենացդ տիկին: Լաւացա՞ր տիկին, լիմօնադ խմեցի:

Բլեռ. — Օպերայում, Մարկոսիթ, որքա՞ն դժբաղդ եմ:

Լիւն. — Մի տխրիք տիկին կ'անցնի:

Բլեռ. — Լաւ, Լինդոր, պատմիր, մի ո եւ է բան պատմիր: Ո՛հ, կը խեղդուիմ:

Լիւն. — Մի խեղդուիք տիկին, կը պատմեմ, կը պատմեմ, բայց ի՞նչ պատմեմ:

Բլեռ. — Պատմի՛ր, պատմի՛ր, ի՞նչ կայ զօրանոցում:

Լիւն. — Առանձին ոչինչ տիկին: Հա՛, լաւ միտքս ընկաւ: Չօրանոցում կայ մի զինուոր Բուռլօն անուամբ:

Բլեռ. — Լաւ, պատմիր Բուռլօնի մասին:

Լիւն. — Պատմեմ տիկին պատմեմ: Բուռլօնը միշտ հարբած է լինում, և տասնապետը նրան բանտարկեց տիկին:

Բլեռ. — Օպերայում, Մարկոսիթ:

Լիւն. — Կարծես թէ տիկինը փախցրեց:

Բլեռ. — Լինդոր, դու գիտե՞ս երգել:

Լիւն. — Ինչպէս չէ տիկին, թէ՛ կ'երգեմ և թէ կը պարեմ:

Բլեռ. — Լաւ երգիր ու պարիր տեսնեմ:

Լիւն. — Շատ լաւ տիկին: (Կ'երգէ եւ կը պարէ)

Բլեռ. — Ո՛հ, ի՞նչ լաւ կ'երգես և կը պարես Լինդոր:

Լիւն. — Հաւանեցի՞ր տիկին, լաւ պարեցի՞:

Բլեռ. — Այո՛, շատ լաւ, շատ լաւ:

Լիւն. — (Մեկուսի) Կեցցե՛ս Լինդոր, կեցցես: Մարդ ոչ ուտի, ոչ խմի, այսպիսի տիկնոջ քով երգի և պարի: (Բարձր)

Բայց Տէր Աստուած, ի՞նչպէս մոռցայ: Ինձ հրամայուած էր չի լսուիլ և միայն խոմբացնել: (Անկողին կը մտնէ եւ կը խոխայ)

Բլեռ. — Ի՞նչ եղաւ քեզ նորէն Լինդոր:

Լիւն. — Թողէք տիկին Աստուծոյ սիրոյն թողէք, պէտք է որ խոմբացնեմ:

Բլեռ. — Ոտնաձայներ կան: Կարծեմ ժիւլն է գալիս: Քաշուիմ իմ սենեակը, և իրեն լաւ դաս մը տամ: (Կ'երթայ):

Տ Ե Ս Ի Լ Զ.

ՆՈՅՆ ԵՒ ԺԻՒԼ ՅԵՏՈՅ ՔԼԵՌ

Ժիւլ. — (Մտնելով). — Աւա՛ղ, որքա՞ն յուսախար եղայ: Որքա՞ն փոխուել է Մարկոսիթը: Բնաւ չէ յիշեցնում նախկին օրերը: Որքա՞ն անմտութիւն արի պատասխանելով իւր հրաւերին: Մեղք: (Նշնարեղով Լինդորը որ կը խոխայ): Այս աւանակը դեռ կը խոմբացնէ: Տար Աստուած որ կինս եկած չը լինէր: Արթնցնենք սա տխմարը:

Բլեռ. — (Ներս մտնելով) Դեռ չե՞ս քնել ժիւլ:

Ժիւլ. — Ո՛չ, ի՞նչ ես եկել հոս:

Բլեռ. — Այդ ի՞նչ խոժոռ դէմք է ժիւլ:

Ժիւլ. — Կը հարցնե՞ս:

Բլեռ. — Բայց չէ՞ մի որ քեզ հետ հաշտուեցինք:

Ժիւլ. — Ո՞վ է հաշտուել: Ես քեզ հետ չեմ հաշտուիր:

Բլեռ. — Ինչպէս թէ ով է հաշտուել: Դեռ քիչ առաջ չի հաշտուեցի՞նք քեզ հետ:

Ժիւլ. — Տխմար բաներ մի ըսեր: Ես քեզ չեմ տեսել:

Բլեռ. — Իրաւ որ դուն խելքդ կորուսել ես, և կամ թէ մութ լինելուն չես նշմարել: Միթէ սրանից կէս ժամ առաջ քեզ հետ չի հաշտուեցի՞նք քու անկողնում:

Ժիւլ. — Անէ՛ծք, ո՞վ երկինք, ես իմ ձեռքերովս քանդեցի իմ տան երջանկութիւնը: Վա՛յ ինձ:

Բլեռ. — Կը տեսնեմ որ հանգստի պէտք ունիս ժիւլ: Դիշեր բարի: Վաղը առաւօտ կը տեսնուինք: (Կը մեկնի)

Ժիւլ. — Ի՞նչ ըրի Տէր Աստուած, ի՞նչ յիմարութիւն գործեց այս անբան անասունը: Ինչ դժոխքի մէջ ձգեց զիս:

Լին. — Խո, խո :

Ժիւղ. — (Զարնեղով) Դեռ կը խոմբացնե՞ս անձոռնի՞ :
Վեր կա՛ց, քեզի ապուշ, տխմար, խայտառակ :

Լին. — (Վեր ելնելով) Հրամայեցէ՛ք կապիտան :

Ժիւղ. — Լաւ խոմբացրի՞ր, անասո՞ւն :

Լին. — Հիանալի կապիտան, այնպէս որ ամէն մարդ զարմանում էր :

Ժիւղ. — Շիտակ ըսէ ապիրատ իմ գնալէս յետոյ, ո՞վ եկաւ հոս :

Լին. — Ոչ ոք կապիտան :

Ժիւղ. — Ծիշդ ըսէ ստախօս, ապա թէ ոչ հիմա քեզ կը խեղդեմ : (Կոկորդեն կը բռնէ)

Լին. — Թողէ՛ք ըսեմ կապիտան, ծառան եկաւ լիմօնատ բերեց :

Ժիւղ. — Ուրի՛շ, ուրի՛շ :

Լին. — Ուրի՛շ, ուրի՛շ, ի՞նչ ուրիշ կապիտան :

Ժիւղ. — Շո՛ւտ ըսէ, ուրիշ մարդ չեկա՞ւ :

Լին. — Ուրիշ, այո, չեկաւ, ոչ, եկաւ, կապիտան :

Ժիւղ. — Պիտի ասես թէ ոչ, քեզ կ'սպաննեմ :

Լին. — Եկա՛ւ, եկա՛ւ, տիկինը եկաւ, բայց ես այնպէս խոմբացնում էի կապիտան :

Ժիւղ. — Տիկինը եկաւ ինչ ըրաւ, շուտ ասա, շուտ :

Լին. — Տիկինը եկաւ կապիտան, այսինքն առանձին չեկաւ կապիտան :

Ժիւղ. — Հապա որո՞ւ հետ եկաւ ըսէ տեսնեմ :

Լին. — Տիկինը եկաւ կապիտան, ճրագին հետ եկաւ կապիտան, մօտեցաւ կապիտան, զիս շոյեց կապիտան, փայփայեց կապիտան և վերջապէս (համբուրեց կապիտան :

Ժիւղ. — Ի՞նչ, խայտառակ, ինչպէս կը համարձակուես ըսել : (Կռկէ ծնծեղ)

Լին. — Թողէ՛ք, թողէ՛ք, օգնութիւն, մեռա՛յ :

Ժիւղ. — (Թողողով) Շուտ ասա, յետոյ ի՞նչ եղաւ, շուտ :

Լին. — Յետոյ կապիտան, յետոյ ասաց որ վեր կաց եթէ ոչ վարագոյրները կըսկի կըտամ ասաց կապիտան : Ես կապիտան վախցայ կապիտան, վեր կացի կապիտան : Բայց ես այնպէս խոմբացնում էի կապիտան :

Ժիւղ. — Գետինն անցնի խոմբացնելդ, ուրիշ ինչ ասաց պատմի՛ր, շու՛տ :

Լին. — Ուրիշ ասաց որ կապիտան, առանձին ոչինչ չա՛սաց կապիտան : Սակայն կապիտան, առաջ կարծեց որ ես պարոնն եմ կապիտան : Եւ ասաց որ դուրս ելլեմ կապիտան : Բայց ես այնպէս էի խոմբացնում որ չէի թողնում նրան խօսել կապիտան :

Ժիւղ. — Յետոյ, յետոյ, ի՞նչ ասաց :

Լին. — Յետոյ, ասացի թէ ես բարոնը չեմ, ասաց «ուրեմն դու ո՞վ ես», ասացի «ես ես եմ», ասաց «դու ո՞վ ես», ասացի ես Լինդորն եմ», ասաց «Լինդորը ո՞վ է», ասացի «Լինդորը Կրդ գնդի զինուորն է», հէնց որ իմացաւ թէ զինուոր եմ, սկսեց աւելի մեղմ վարուել հետս :

Ժիւղ. — Դեռ կը համարձակուես խօսիլ վատ, ստորին, դաւաճա՛ն, դու անձոռնի արարած (զգեմ կը բռնէ) :

Լին. — Օգնութի՛ւն, սատանաներ, օգնութիւն, դժոխքն ընկայ :

Տ Ե Ս Ի Լ Ե.

Ն Ո Յ Ն Ք Ե Ի Ք Լ Ե Ռ

Բիւռ. — (Մտնելով) . — Կեցի՛ր, Ժիւլ, դուն իրաւունք չունես պատմել այդ խեղճ զինուորը, որ պարզապէս քու քմահաճոյքիդ խաղալիքն էս ըրեր :

Լին. — Այո՛, տիկին, այո՛ :

Բիւռ. — Հոս եթէ յանցաւոր մը կայ Ժիւլ, այն ալ դունն էս, և առաջին անգամ դուն պէտք է պատմուիս : Տե՛ս սա նամակը, տես և ամաչէ՛ գործած խայտառակութեանդ համար :

Լին. — Ի սէր Աստուծոյ տիկին, զիս կ'սպաննէ :

Բիւռ. — Մի վախնար Լինդոր, դու չես պատմուիր :

Ժիւղ. — Այո՛, Բիւռ, կ'ընդունիմ սխալս և արդէն զղջացած եմ : Ներողութիւն կը խնդրեմ :

Լին. — Կապիտան ների՛ր ինձ մի բանտարկիր, մի սպան-

նիր ինձ: Ես միշտ խմբացրի, հարցրէք տիկնոջ, եթէ
կ'ուզէք դարձեալ խմբացնեմ:

Ժիւշ.— Լսիր Լինդոր, եթէ տիկինը ինձ ների, ես ալ
քեզ կը ներեմ, հասկացա՞ր:

Լին.— Տիկին ի սէր Աստուծոյ ներիր զայն և ազատիր
զիս կախաղանէն:

Քիւռ.— Այո՛, Ժիւշ, կը ներեմ քեզ, բայց պէտք է խոս-
տանաս որ մէկ մ'ալ այգպիտի բան պէտք չէ պատահի:

Ժիւշ.— Այո՛, Քիւռ, կը խոստանամ, ես գլուխս քարին
եմ գցել թէ որ մէկ մ'ալ այսպիտի արարքի մէջ գտնուիմ:

Լին.— Ես էլ գլուխս քարին եմ գցել որ մէկ մ'ալ ու-
րիշի տեղ չի խմբացնեմ:

Ա Ե Ր Ձ

2625
2626
2627
2628
2629
2630
2631

7

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1861596

6

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1861595

5

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1861594

4

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1862437

3

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1861593

2

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1861592

1

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1861591

2013

